

Saarna 13.9.2020 Karjasillan kirkko, 15. su helluntaista, aihe kiitollisuus

Jeesuksella on monta nimeä. Hän on Mestari, joka tyynnyttää myrskyn. Hän on syntisten Ystävä. Se on vastustajien antama nimi. Syömäri ja juomari, publikaanien ja syntisten ystävä. Jeesuksen pöytäseurueessa julkisyntisten, halveksittujen ihmisten on merkillisellä tavalla hyvä olla. He kokevat hyväksytyksi tulemista. Ystävän sanoissa ja teoissa tulevat lihaksi totuus ja rakkaus, armo ja oikeudenmukaisuus. Hän on Vapahtaja. Hän vapauttaa taakoista ja kahleista, jotka sitovat. Hän saa aikaan mielenmuutoksen. Entinen jää taakse. Avautuu uusi elämä.

Jeesus tunnetaan myös nimellä Parantaja. Joissakin evankeliumikertomuksissa myös parantaja on vastustajien antama pilkkanimi. Parantaja, paranna itsesi, he ivaavat.

Evankeliumien lukuisissa parantamiskertomuksissa kuvataan nykyaikaisen lääketieteen termein ilmaistuna mielenterveysongelmia, ruumiillisia vajavaisuuksia, invaliditeetteja, ihosairauksia, epilepsiaa, gynekologisia vaivoja ja paljon muuta.

Päivän draamallisessa kuvauksessa Parantaja kohtaa sairauden kanssa kipuilevan liikuntakyvyttömän miehen. Hän makaa tautivuoteella yhdessä niistä pylväshalleista, jotka reunustavat Jerusalemin kaupungissa sijainnutta Betesdan allasta. Vesi, joka aika ajoin hetken kuohahtaa, on miehelle viimeinen oljenkorsi. Se viimeinen, johon hän tukeutuu. Se, jonka varassa hän jaksaa toivoa, että vielä jonakin päivänä hän paranee vaivoistaan. Onnen päivä koittaisi, kun hän ehtii astumaan ensimmäisenä veteen, jonka enkeli laittaa kuohumaan. Tämän tyyppiset huuhaauskomukset taitavat olla omana aikanamme nosteessa. Kaikenlaiset puoskarit rahastavat viimeiseen oljenkorteen hyväuskoisesti tarttuvia sairaita ja vaivattuja.

Jeesus ei miehen uskomuksista piittaa. Hän ei jää odottamaan veden kuohahtamista. Hän ei taluta miestä lähteelle. Jumalan Pojan valtuuksin hän käskee: ”Nouse, ota vuoteesi ja kävele”.

Uuden testamentin kreikan sana iaatros merkitsee sekä lääkäriä että parantajaa. Ennen tunnustekoa lääkäri kysyy potilaalta: ”Tahdotko tulla terveeksi?” Tahdotko tulla terveeksi? En lähde määrittelemään terveyden ja sairauden rajapintoja. Selvyiden vuoksi totean, että ymmärrän terveyden käsitteen kokonaisvaltaisesti. Paraneminen on lääkärin ja potilaan yhteistyötä. Se voi aivan kirjaimellisesti olla tahtojen taistelu. Paranemisen

tiellä voi olla monenlaisia, ei pelkästään ruumiillisia, vaan yhtä lailla henkisiä esteitä ja kynnyksiä. Mitä paraneminen merkitsee? Mitä on terveys? Näihin kysymyksiin voi vastata monesta tulokulmasta. Koettuun terveyteemme vaikuttavat ruumiilliset ja henkiset tekijät, yhteisölliset ja ympäristötekijät. Voi olla niin, että sairauden runtelema, kuolinvuoteella kipuileva potilas on ihmisenä kasvanut. Hän hyväksyy väistämättä lähestyvän kuoleman. Hän on sinut itsensä, läheistensä ja Jumalan kanssa. Eikö hän siis ole tullut terveeksi?

Tänään Jeesus, lääkäri ja parantaja, kysyy meiltä, Sinulta ja minulta, tahdotko tulla terveeksi? Kysymys koskettaa myös yhteisöjä, joita me ihmiset muodostamme, perheitä, työpaikkoja, koteja, kyliä ja kaupunkeja. Kysymys koskettaa koko ihmiskuntaa. Se on suunnattu myös Karjasillan seurakunnalle. Tahdotko tulla terveeksi?

Jeesuksella on monia hänen olemustaan ja tehtävänsä kuvaavia nimiä. Myös kirkolla ja seurakunnalla on monia tehtävää ja olemusta kuvaavia nimiä. Martti Lutherin värikkäissä kielikuvissa kirkko on parantumattomasti sairaiden sairaala. Hän opettaa, että Kristuksen seurakunnassa on vain heikkoja ja sairaita. Seurakunta on sairaala, jossa makaa ainoastaan raihnaisia ihmisiä, joita täytyy hoitaa. Kristus on tuon sairaalan lääkäri. Hän on kuin laupias samarialainen. Hän nostaa meidät, henkihieveriin piestyt juhtansa selkään. Hän vie meidät majataloon ja käskee hoitaa meitä. Tämän mukaisesti seurakunnan on oltava kuin parantumattomasti sairaiden sairaala. Seurakunnassa on syytä puhua varovasti. On jaettava lohdutuksen sanoja. On valettava uskoa ja toivoa. Eikö juuri sairaala ole tavattoman osuva kaikenlaisista ihmisistä välittävän, yhteyteen kutsuvan, rakastavan ja hyväksyvän seurakunnan kielikuva?

Parantaja tuli antamaan avun kaikenlaisiin vaivoihin, syyllisyyden, elämän tyhjiyden ja yksinäisyyden sairauteen. Kaikkine puutteinemme hän kutsuu meitä ystävikseen ja työtovereikseen. Voimme tulla sillä tavalla lähelle toista ihmistä, että keskuuteemme välittyy lohdutus, läsnäolon lämpö, läheisyyden ilo ja riemu.

Mitä on kokonaisvaltainen paraneminen? Voisiko se olla sitä, että me ihmisinä ryhdymme kyselemään, mitä Jumala meille puhuu? Voisiko se olla sitä, että me hylkäämme tuhon tien, kaikkivoipaisuuden ja itseriittoisuuden harhan? Voisiko se olla sitä, että emme enää raikaa luontoa, vaan kunnioitamme sitä Jumalan luomistyön ihmeenä? Voisiko kokonaisvaltainen paraneminen merkitä asennemuutosta, sen sisäistämistä, että mikään hyvä ei ole oma ansio eikä itsestäänselvyys? Tällä tiellä meitä kasvatetaan nöyryyteen. Tällä tiellä meistä kasvaa Jumalan lahjojen kiitollisia vastaanottajia.

Jo Uudessa testamentissa ehtoollista kutsutaan kreikan kielisellä nimellä, eukaristia. Eukaristia merkitsee suomeksi kiitollisuutta. Tänään Parantaja tulee lähelle meitä, jotka kaipaamme ja ikävöimme. Saamme sairastaa hänelle. Hän tulee samaan pöytään meidän kanssamme. Hän jakaa pöydän meidän kanssamme. Hän tulee ateriaisännäksi. Hän koskettaa meitä eukaristiassa, kiitosateriaalla, leivässä ja viinissä. Hän vahvistaa keskinäistä yhteyttämme ja yhteyttä häneen. Saamme kiittää, ylistää ja palvoa kaikkien lahjojen antajaa. Tästä yhteydestä taivaan enkelitkin riemuitsevat ja laulavat ylistyslaulua yhdessä meidän kanssamme, Soli Deo Gloria, Yksin Jumalalle kunnia.